

Arrest

nr. 213 040 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYGAERTS
Dorp 8
2360 OUD-TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. HUYGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker aangehouden en op 15 mei 2018 tot 6 juli 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D. G.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: Tilburg

nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven De beslissing tot verwijdering van 06.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 16.06.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in onderhavige beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.07.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom h m een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat h j/zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 16.06.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in onderhavige beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.07.2018 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel! voor wat de voorhechtenis overtreft) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheid verplicht de overheid om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing (RvS 22 december 2012, nr. 221.475)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing afgeleverd. Zowel wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van 3 jaar, dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Artikel 8 EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek. Ook komt deze specifieke onderzoeksplicht tot uiting in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, eerste lid, dat bepaalt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

In casu is het inreisverbod niet proportioneel, noch gebaseerd op alle feitelijkheden eigen aan het dossier van verzoeker.

Verzoeker kreeg een document overhandigd met betrekking tot de hoorplicht op 16 juni 2018 in de gevangenis van Turnhout.

Het document werd nooit terug bezorgd zodat er vanuit wordt gegaan dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn recht om gehoord te worden.

Niets is minder waar.

Verzoeker heeft het document wel degelijk ingevuld en de bedoeling was om dit terug te bezorgen aan de administratie. Zeker gezien verzoeker er wel degelijk belang bij had om in België te kunnen verblijven. Het verloop van voorlopige hechtenis van verzoeker was echter nogal hectisch, gezien hij tweemaal in afzondering werd geplaatst wegens een vermoeden van TBC. (stuk 4)

Buiten de wil om van verzoeker zijn de papieren dus nooit op de juiste plaats terecht gekomen.

Verzoeker heeft zodoende nooit de kans gekregen om zijn verhaal te doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er gewoonweg van uitgegaan dat verzoeker afstand deed van zijn recht om gehoord te worden, dit terwijl er toch uitzonderlijke omstandigheden voorhanden waren.

Bij het opleggen van het inreisverbod en bij het bepalen van de duur ervan werd duidelijk geen blijk gegeven van een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden aangaande enig de facto gezinsleven in hoofde van verzoeker en mevrouw V.D.V., zodat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een stereotype beslissing hebben afgeleverd, en er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het individueel geval. Ook zou het formulier hoorrecht buiten zijn wil niet zijn teruggestuurd naar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht rekening heeft gehouden met alle voorhanden zijnde elementen die betrekking hebben op verzoekende partij.

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod:

- Verzoekende partij werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden,
- Verzoekende partij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert,
- Schending van artikelen 3 en 8 EVRM zijn niet van toepassing,
- Er is rekening met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- Verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 06.07.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout (niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor 5 jaar behalve voor wat de voorhechtenis betreft),
- Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, wordt betrokkene geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden,
- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden,
- Het belang van de immigratiecontrole,
- Het handhaven van de openbare orde, ..

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

In zoverre verzoekende partij nogmaals verwijst naar een schending van artikel 8 EVRM, meent verweerder opnieuw te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij. Er wordt geenszins een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Er kan worden afgeleid dat verzoekende partij in de mogelijkheid was gesteld om nuttig voor haar belangen te kunnen opkomen: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon vaststellen dat het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend werd op 16.06.2018 maar het document niet ingevuld terug werd bezorgd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat het formulier hoorrecht niet ingevuld terug werd bezorgd. De loutere beweringen nopens het feit dat dit buiten de wil van verzoekende partij zou zijn gebeurd, kunnen niet dienstig worden aangevoerd: zij worden niet bewezen en werden overigens ook niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Het gevoegde stuk 4 wijst geenszins op overmacht gedurende de volledige periode tussen 16.06.2018 en het nemen van de bestreden beslissing.

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Gelet op de periode van illegaal verblijf, heeft verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden relatie bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar situatie precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de

administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent artikel 8 EVRM, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (zie supra).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3 De Raad merkt op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te

eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Verzoeker wijst erop dat hij samen met zijn partner van Belgische nationaliteit een gezinscel vormt en om die reden regelmatig te Poppel verblijft. Verweerder repliceert dat verzoeker niet aantoont zijn gezinsleven niet elders te kunnen leiden. Dat zijn voorgehouden partner hem kan vergezellen naar Nederland, minstens hem af en toe kan bezoeken. Aldus stelt de Raad vast dat verweerder het bestaan van een relatie met mevrouw M.V. van Belgische nationaliteit op zich niet betwist.

Vervolgens stelt verzoeker dat met dit element geen rekening werd gehouden aangezien hij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. De Raad dient op te merken dat verzoeker terecht aangeeft dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onder meer het volgende in aanmerking heeft genomen. *“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 16.06.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in onderhavige beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Verzoeker betwist niet dat hij het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht heeft ondertekend op 16 juni 2018; hij betoogt evenwel dat hij niet de mogelijkheid had de ingevulde vragenlijst tijdig in te dienen. Verzoeker wijst erop dat het verloop van zijn voorlopige hechtenis ‘hectisch’ is verlopen. Hij werd in afzondering geplaatst wegens een vermoeden van TBC. De Raad stelt vast dat uit stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tijdens de voorlopige hechtenis inderdaad in isolatie is geplaatst wegens het vermoeden van TBC. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat verzoeker weldegelijk de mogelijkheid had om nuttig voor zijn belangen te kunnen opkomen. *“Het gevoegde stuk 4 wijst geenszins op overmacht gedurende de volledige periode tussen 16 juni 2018 en het nemen van de bestreden beslissing”*, zo stelt verweerder. Verweerder betwist aldus niet dat verzoeker in afzondering werd geplaatst tijdens de voorlopige hechtenis. Het feit dat verzoeker niet tijdens de ganse duur van de voorlopige hechtenis in isolatie was geplaatst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker onverwacht en niet te voorzien in isolatie is geplaatst in de loop van de voorlopige hechtenis en tot op de dag dat hij in vrijheid werd gesteld, met name op 6 juli 2018. Op dezelfde dag, met name 6 juli 2018 werd aan verzoeker de bestreden beslissing ter kennis gebracht. Verzoeker toont aldus aan dat hij om reden van overmacht niet in de mogelijkheid was om tijdig de ingevulde vragenlijst aan verweerder over te maken. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet in de mogelijkheid was om de specifieke omstandigheden, meer bepaald zijn relatie met mevrouw M.V. van Belgische nationaliteit aan verweerder ter kennis te brengen, alvorens de bestreden beslissing te nemen. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat het inreisverbod voor drie jaar geen weerslag zou hebben op zijn relatie met de Belgische partner, aangezien verzoekers mogelijkheden om vrij te reizen sterk beknot worden. Verweerder kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de relatie geen relevant gegeven is die de duurtijd van het inreisverbod eventueel kan beïnvloeden.

Verzoeker toont een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN